

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Ποια είναι η ιστορική πραγματικότητα

Απόσπασμα από το βιβλίο **BATTLE FOR ISRAEL**

γραμμένο από τον **Lance Lambert**

επεξεργασία - παρουσίαση - επιμέλεια κειμένου:

Αλκιβιάδης Τζελέπης / ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ 06.12.2025

1. Πολλά ακούγονται και λέγονται για το πρόβλημα των **Παλαιστινίων προσφύγων**, λίγοι όμως γνωρίζουν ποια είναι η πραγματική αλήθεια ως προς το πρόβλημα αυτό. Εκείνο που έχει αποτυπωθεί στον νου του Δυτικού κόσμου, είναι οι Αραβικής προέλευσης κραυγαλέες διαμαρτυρίες ηγετικών στελεχών, σε πολλές περιπτώσεις γνωστών για την τρομοκρατική τους δράση και το γεγονός ότι τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου βρίσκονται σε Αραβικά χέρια. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί, ότι οι παλιότεροι Άραβες εθνικιστές ουδέποτε αναφέρθηκαν σε **"δικαιώματα Παλαιστινίων"**, έτσι όπως προβάλλονται τώρα.

Στη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών το 1947, το επιχείρημα των ίδιων των Αράβων ήταν ότι **«η περιοχή της Παλαιστίνης είναι μέρος της διοικητικής περιφέρειας της Συρίας»** και ότι **«πολιτικά οι Άραβες της Παλαιστίνης δεν ήταν ανεξάρτητοι ως προς την έννοια της δημιουργίας μιας νέας πολιτικής οντότητας»**.

Ο **Ahmed Shukairy**, αντιπρόσωπος της Σαουδικής Αραβίας στα Ηνωμένα Έθνη (και μετέπειτα ηγέτης της PLO), στις 31 Μαΐου 1956, δήλωσε στο Συμβούλιο Ασφαλείας ότι **«είναι σε όλους γνωστό ότι η Παλαιστίνη δεν είναι τίποτε άλλο, παρά το νότιο τμήμα της Συρίας»**. Το πρόβλημα των Παλαιστινίων προσφύγων ξεκίνησε το 1948, αλλά το θέμα των δικαιωμάτων τους, σαν ανεξάρτητη εθνική οντότητα, άρχισε να χρησιμοποιείται αργότερα από τους Άραβες εθνικιστές σαν ένα κατάλληλο **επιχείρημα-όπλο ενάντια στο Ισραήλ**.

Οι Άραβες της Παλαιστίνης πριν από το 1948: Αρχικά η Παλαιστίνη ήταν ένας τόπος μετανάστευσης Αράβων μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα, όπου η παλιννόστηση Εβραίων άρχισε να γίνεται με γοργούς ρυθμούς. Μεγάλα τμήματα της γης ανήκαν σε Άραβες γαιοκτήμονες ή σε Σεΐχηδες και ο Αραβικός πληθυσμός, που είχε εγκατασταθεί εκεί, ήταν στην υπηρεσία τους. Ο λαός αυτός φυτοζωούσε και υπέφερε στα χέρια των πατριωτών ομοθρήσκων του. Συμμορίες Βεδουίνων λεηλατούσαν συχνά τα χωριά τους και πολλοί κατέφευγαν στην Υπεριορδανία και αλλού αναζητώντας καλύτερες συνθήκες ζωής. Μεγάλα κομμάτια της χώρας είχαν μείνει για αιώνες ακαλλιέργητα σε άγρια κατάσταση. Ολόκληρες περιοχές από έλη είχαν γίνει πηγές ελονοσίας, η ερήμωση και η αθλιότητα κυριαρχούσαν.

2. Μόλις οι πρώτοι Εβραίοι άποικοι άρχισαν να καταφθάνουν, τους πουλήθηκαν κυρίως οι χειρότερες περιοχές, συχνά σε εξωφρενικές τιμές και εκείνοι άρχισαν να τις καλλιεργούν και να τις διαμορφώνουν, αλλάζοντας εντελώς την εικόνα τους. Η παρατημένη γη έγινε καρποφόρα, τα έλη αποστραγγίστηκαν, η απόδοση ήταν πλούσια, το βιοτικό επίπεδο ανέβαινε και οι Παλαιστίνιοι Άραβες, βλέποντάς το, θέλησαν να συμμετέχουν σ' αυτό. **Από το 1922 παρατηρείται ένα καινούργιο μεταναστευτικό κύμα. Άραβες από τη Συρία, το Ιράκ, την Υπεριορδανία, τον Λίβανο και την Αίγυπτο, συρρέουν στην Παλαιστίνη.**

Στη χρονική περίοδο ανάμεσα στους δύο Παγκόσμιους Πολέμους, η αύξηση του αριθμού των Αράβων μεταναστών είναι αξιοσημείωτη, κυρίως προς τις περιοχές που είχαν εξελιχθεί από τους Εβραίους. Στη **Χάιφα**, για παράδειγμα, ο αριθμός του Αραβικού πληθυσμού αυξήθηκε σε 116%, ενώ στην **Ναμπλούς** η αύξηση ήταν 42%. Από 565.000 που αριθμούσε ο Αραβικός πληθυσμός στην Παλαιστίνη το 1922, έφθασε το 1947 στο 1.200.000, και σύμφωνα με τις Βρετανικές αρχές, η αύξηση αυτή αποδίδονταν στο επίπεδο ζωής, **το οποίο είχε δημιουργήσει η Εβραϊκή παρουσία.**

Το γεγονός αυτό αποτελούσε μια έντονη αντίθεση, συγκριτικά με ό,τι συνέβαινε στις άλλες Αραβικές χώρες και ιδιαίτερα στην Υπεριορδανία. Αξίζει στο σημείο αυτό να αναφερθεί, ότι ο βασιλιάς Αμπδουλάχ της Ιορδανίας, παππούς του μετέπειτα βασιλιά Χουσεΐν, έλεγε λίγο πριν από τη δολοφονία του, ότι **"η επιστροφή των Εβραίων στην Μέση Ανατολή ήταν μια ευλογία για τους Άραβες"**.

3. Γιατί εγκατέλειψαν τη χώρα οι Παλαιστίνιοι και πού βρίσκεται τώρα το πρόβλημά τους; Μέχρι τη δημιουργία Εβραϊκού κράτους στα τέλη του 1947, οι Άραβες εξακολουθούσαν να μεταναστεύουν σ' αυτή την περιοχή. Το ερώτημα είμαι "τι τους έκανε να την εγκαταλείψουν μαζικά το 1948;" Πολλές αντικρουόμενες απόψεις ακούγονται ως προς το θέμα αυτό, αλλά θα σταθούμε στην πιο σημαντική απ' αυτές, η οποία είναι η εξής:

- Ένας αρκετά μεγάλος αριθμός Αράβων, που ανήκαν στην **οικονομικά υψηλότερη τάξη**, αλλά και στη μεσαία τάξη, αναχώρησαν με δική τους πρωτοβουλία για να εγκατασταθούν σε άλλα μέρη, παίρνοντας μαζί και τα υπάρχοντά τους, πριν από την ανακήρυξη του κράτους του Ισραήλ.
- Πολλοί από τον υπόλοιπο πληθυσμό έφυγαν, επειδή **τους είχαν εγκαταλείψει οι ηγέτες τους** και ζούσαν με αβεβαιότητα για την επιβίωσή τους..
- Ένα μικρό ποσοστό, κυρίως από τις περιοχές Ραμλέχ και Λύδδα, έφυγαν εξαιτίας του πολέμου που ξέσπασε το 1948.

Σημαντικό ρόλο έπαιξε και το θλιβερό γεγονός της σφαγής άμαχων Αράβων χωρικών στο **Ντέιρ Γιασσίν**, από μία παραστρατιωτική οργάνωση Εβραίων που ενεργούσαν μυστικά και υπό το κράτος της αγανάκτησης και της ανταπόδοσης, εξαιτίας των όσων υπέφερε ο Εβραϊκός λαός από τις συνεχείς επιθέσεις ομάδων Αράβων. **ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Υπήρχαν 2 παραστρατιωτικές Εβραϊκές οργανώσεις, πού ήταν γνωστές με τις ονομασίες "Αγκανά" και "Ιργκούν" και οι οποίες δεν δημιουργήθηκαν από μίσος κατά των Αράβων για να τους εκδιώξουν από τα μέρη εκείνα, αλλά από την ανάγκη να προστατεύσουν τη ζωή και τις περιουσίες τους, επειδή οι Βρετανοί, που διοικούσαν τις περιοχές αυτές δεν μπορούσαν να προστατεύσουν τους Εβραίους από τις συνεχείς επιθέσεις, διαδηλώσεις και ταραχές που προκαλούσαν οι Αραβόφωνοι και κατά συνέπεια σε τέτοιες περιπτώσεις η κατάσταση ήταν έκρυθμη, οι δε αυτές "παραστρατιωτικές" ομάδες ενεργούσαν, έστω και περιορισμένα και μετά που συστήθηκε το Ισραήλ σε κράτος.

Φυσικά η μετέπειτα ηγεσία του Ισραήλ υπό τον Μπεν Γκουριόν σε καμιά περίπτωση δεν ήταν σύμφωνη με τις ενέργειες αυτές, αλλά δεν γνώριζε το πότε και πού θα χτυπούσαν για να τους εμποδίσει. Η Αραβική προπαγάνδα εκμεταλλεύτηκε το γεγονός στο **Ντέιρ Γιασσίν** με το παραπάνω. **Παραγνωρίζοντας ότι οι ΔΙΚΕΣ τους ακρότητες και τρομοκρατικές ενέργειες είχαν πυροδοτήσει αυτή την τραγωδία**, διέσπειραν φήμες τρόμου που προκάλεσαν πανικό στον Αραβικό πληθυσμό.

Δεν θα είχε δημιουργηθεί κανένα πρόβλημα προσφύγων, αν οι μουσουλμάνοι ηγέτες από τα γύρω γειτονικά Αραβικά κράτη, κυρίως της Αιγύπτου, Συρίας και Ιορδανίας, δεν είχαν κηρύξει από κοινού τον πόλεμο ενάντια στο νεοσύστατο κρατίδιο του Ισραήλ, ξεσηκώνοντας παράλληλα τους Άραβες που κατοικούσαν εκεί να επιλέξουν, **ή να ενωθούν μαζί τους στον πόλεμο, ή να εγκαταλείψουν την περιοχή και να γυρίσουν αργότερα, όταν οι Αραβικές στρατιές θα είχαν εξαλείψει και τον τελευταίο Εβραίο.** Οι διαβεβαιώσεις των Ισραηλινών ότι δεν είχαν τίποτε να φοβηθούν, δεν μπόρεσαν να καθησυχάσουν τον τρομαγμένο αυτό πληθυσμό.

4. Οι Άραβες, ακόμη και οι πιο μετριοπαθείς, εξακολουθούν μέχρι σήμερα να υποστηρίζουν το επιχείρημα, ότι οι Εβραίοι με τη βία υποχρέωσαν χιλιάδες αμάχους να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, παρ' όλο που δεν υπάρχει καμιά απόδειξη για κάτι τέτοιο, εκτός από την τραγωδία του **Ντέιρ Γιασσίν**, που μάλλον είναι η μοναδική ή από τις ελάχιστες περιπτώσεις που έχουν καταγραφεί. Αντίθετα, υπάρχουν αξιόπιστες μαρτυρίες από τους ίδιους τους Άραβες, οι οποίοι παραδέχονται ότι οι ομοεθνείς τους κάτοικοι της Παλαιστίνης έγιναν πρόσφυγες εξαιτίας των δι-

κών τους πολιτικών και όχι εξαιτίας των Ισραηλινών, οι οποίοι είχαν γίνει η αιτία της οικονομικής ανάπτυξης και ευμάρειας του τόπου:

- (1) **Ο Emile Ghoury**, Γραμματέας της Κεντρικής Αραβο-Παλαιστινιακής Επιτροπής, σε μια συνέντευξή του στην εφημερίδα **Beirut Telegraph** του Λιβάνου είπε τα εξής: «*Το γεγονός ότι υπάρχουν αυτοί οι πρόσφυγες, είναι αποτέλεσμα της Αραβικής αντίδρασης απέναντι στον διαχωρισμό της Παλαιστίνης και στη δημιουργία του κράτους Ισραήλ. Οι Αραβικές χώρες, που ομόφωνα συμφώνησαν σ' αυτή την πολιτική, πρέπει τώρα να συμβάλουν και στην επίλυση του προβλήματος*» (06.09.1948).
- (2) **Η Ιορδανική καθημερινή εφημερίδα Falastin** έγραψε: «*Οι Αραβικές χώρες που παρότρυναν τους Παλαιστίνιους Άραβες να εγκαταλείψουν προσωρινά τις εστίες τους ...δεν ανταποκρίθηκαν στην υπόσχεσή τους να βοηθήσουν αυτούς τους πρόσφυγες*» (19.02.1949).
- (3) **Η μουσουλμανική εβδομαδιαία εφημερίδα Kul-Shay** (Βηρυτός, 19.08.1951) έγραψε: «*ΠΟΙΟΣ έφερε τους Παλαιστίνιους στον Λίβανο σαν πρόσφυγες, για να υποφέρουν από την κακεντρέχεια των κοινοτικών τους αρχηγών και των εφημερίδων, που δεν έχουν ούτε εντιμότητα, ούτε συνείδηση; ΠΟΙΟΣ τους έφερε σ' αυτό το αδιέξοδο και την έσχατη φτώχεια, όπου έχουν χάσει ακόμη και την τιμή τους; Αυτό το έκαναν οι Αραβικές χώρες και ανάμεσα σε αυτές ήταν και ο Λίβανος*».
- (4) **Η καθημερινή εφημερίδα του Καΐρου Akhbar el Yom** (12.10.1963) έγραψε: «*Έφτασε η 15η Μαΐου 1948... Την ημέρα αυτή ο Μουφτής της Ιερουσαλήμ έκανε έκκληση στους Άραβες της Παλαιστίνης να εγκαταλείψουν τη χώρα, επειδή τα Αραβικά στρατεύματα θα έμπαιναν και θα πολεμούσαν στη θέση τους*».
- (5) **Η Ιορδανική καθημερινή εφημερίδα Al Urdun** (09.04.1953) έγραψε: «*Για την φυγή μας και εγκατάλειψη των χωριών μας αποκλειστικά υπεύθυνοι είναι οι ηγέτες μας, επειδή μας δέδιδαν υπερβολικές φήμες για εγκληματική συμπεριφορά των Εβραίων με στόχο να προκαλέσουν τους Άραβες... Με τέτοιες φοβερές διαδόσεις, οι καρδιές των Αράβων κατοίκων της Παλαιστίνης γέμισαν τρόμο, με αποτέλεσμα να εγκαταλείψουν τα πάντα στα χέρια του εχθρού...*»
- (6) Αξίζει να αναφερθεί και το σχόλιο ενός μη μουσουλμάνου για το θέμα αυτό, που ήταν ο αντιπρόσωπος της Σοβιετικής Ένωσης στο Συμβούλιο Ασφαλείας στη Σύσκεψη για το πρόβλημα των Αράβων προσφύγων από την Παλαιστίνη ο οποίος είπε: «*Γιατί να αποδίδεται στο Κράτος του Ισραήλ η κατηγορία για την ύπαρξη αυτού του προβλήματος;*» (04.03.1949).

5. Από τον αριθμό 1.200.000 των Αράβων που κατοικούσαν στην Παλαιστίνη το 1947, οι 450.000 ζούσαν σε περιοχές που ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ μέρος του κράτους του Ισραήλ (σύμφωνα με τη Συνθήκη του 1949). Από τους υπόλοιπους 750.000 Άραβες, οι 160.00, ή δεν έφυγαν καθόλου, ή επέστρεψαν σύντομα στα σπίτια τους και εξακολούθησαν να ζουν εκεί. Ο πραγματικός αριθμός των προσφύγων που έφυγαν μέσα στο διάστημα 1947-1948 κυμαίνεται ότι σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να ξεπερνούσε τις 600.000.

Η φυγή των Αράβων από την περιοχή της Παλαιστίνης είναι η 12η σε μέγεθος προσφυγική έξοδος που έλαβε χώρα από το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου μέχρι το έτος 1975, που γράφτηκε το παρόν βιβλίο και θεωρείται πολύ μικρή σε σύγκριση με τις μεταναστεύσεις άλλων εθνικοτήτων. Για παράδειγμα, ο πόλεμος **Ινδίας - Πακιστάν** προκάλεσε την έξοδο 2.388.000 μουσουλμάνων από την Ινδία στο Πακιστάν και 2.644.000 ινδουιστών από το Πακιστάν στην Ινδία. Το Σεπτέμβριο του 1950 απελάθηκαν από την **Τσεχοσλοβακία** 3.000.000 Γερμανοί, οι οποίοι εγκαταστάθηκαν άλλοι στην Ανατολική Γερμανία, άλλοι στη Δυτική Γερμανία και άλλοι στην Αυστρία. Στην **Γερμανία** ήρθαν επίσης άλλα 3.500.000 εκατομμύρια Γερμανοί που διέφυγαν από την Ανατολική Γερμανία και άλλα 3.750.000 ήρθαν πρόσφυγες από την **Πολωνία**.

Θα περιοριστούμε σ' αυτές τις περιπτώσεις, για να μην αναφερθούμε και στους πρόσφυγες από τον εμφύλιο πόλεμο της Νιγηρίας, από τους πολέμους στην Κορέα και στο Βιετνάμ, ή από την Κίνα, την Αγκόλα και πολλές άλλες συρράξεις σε όλες τις Ηπείρους. Όλοι αυτοί οι πρόσφυγες, παρ' όλες τις δύσκολες συνθήκες που αντιμετώπισαν, **εγκαταστάθηκαν** τελικά οι περισσότεροι στις χώρες που είχαν καταφύγει και **ενσωματώθηκαν** στον γενικό πληθυσμό, κάτι που δεν συνέβαινε με τους Άραβες πρόσφυγες όπου και αν πήγαιναν.

Θα προσθέσουμε και την περίπτωση των Εβραίων προσφύγων από τις Αραβικές χώρες, από το Μαρόκο μέχρι το Ιράκ, που δεν ήταν αριθμητικά λιγότεροι από τους πρόσφυγες της Παλαιστίνης. Από τις 850.000 Εβραίους που ζούσαν στις χώρες αυτές το 1948, ελάχιστοι απομείναν εκεί. Οι περισσότεροι ήρθαν στο Ισραήλ μόνο με τα ρούχα που φορούσαν, αφήνοντας έναν πολύ σημαντικό πλούτο στις κυβερνήσεις των χωρών που άφησαν.

Παρά τις τεράστιες δυσκολίες που αντιμετώπιζε το κράτος του Ισραήλ, τις χιλιάδες των μεταναστών που συνεχώς συνέρρεαν από διάφορα μέρη της γης, την οικονομική δυσπραγία που προκαλούσε η διαρκής πολεμική ετοιμότητα στην οποία ήταν αναγκασμένο λόγω της εξωτερικής απειλής και τη στενότητα του χώρου του, **κατάφερε να τακτοποιήσει όλο αυτό το πλήθος** με τις τεράστιες ανάγκες και να αναλάβει ακόμα και την εγκατάσταση του 75% από τους Άραβες πρόσφυγες εντός των συνόρων του.

Αντίθετα, οι Αραβικές χώρες έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εμποδίσουν ή να περιορίσουν στο ελάχιστο την εγκατάσταση των δικών τους προσφύγων, παρ' όλο που δεν τους έλειπαν τα μέσα και υπήρχαν ολόκληρες εκτάσεις που θα μπορούσαν να διατεθούν στους πρόσφυγες. Αλλά η αρνητική αυτή στάση τους κατά των ομοεθνών τους υπαγορεύτηκε από καθαρά πολιτικούς λόγους. Θα μπορούσε κάποιος να θεωρήσει παράλογο και αντιφατικό το γεγονός, τον μεν Ισραήλ να δέχεται Άραβες πρόσφυγες, οι δε Άραβες να κάνουν το παν για να τους εμποδίσουν να μπουν στις δικές τους χώρες.

Αν οι πρόσφυγες μπορούσαν να εγκατασταθούν στις δικές τους χώρες, να ενσωματωθούν και να ευημερήσουν, τότε σαν φυσικό επακόλουθο θα ήταν να ξεχάσουν την Παλαιστίνη και **δεν έτσι δεν θα εύρισκε πρόσφορο έδαφος η προπαγάνδα τους, που την έτρεφε κυρίως το μίσος τους για το λαό Ισραήλ.** Κι αυτός ήταν ο λόγος που οι πρόσφυγες της Παλαιστίνης περιορίστηκαν σε άθλια στρατόπεδα, προκαλώντας έτσι τον οίκτο της παγκόσμιας γνώμης. Τα στρατόπεδα αυτά έγιναν κέντρα τρομοκρατικής εκπαίδευσης, όπου και τα παιδιά διδάσκονται συστηματικά το μίσος για το Ισραήλ. Οι ομοεθνείς τους έβαλαν στα στρατόπεδα, αλλά το μίσος δεν στρεφόταν εναντίον τους, αλλά του...Ισραήλ!

Η άποψη που επικρατεί γενικά στον Αραβικό κόσμο, λόγω της μεγάλης προπαγάνδας και των πολιτικών σκοπιμοτήτων είναι ότι η Παλαιστίνη ανήκει αποκλειστικά στους Παλαιστίνιους Άραβες, συμπεριλαμβανόμενου και του εδάφους του κράτους του Ισραήλ με την Ιερουσαλήμ.

Ο σκοπός αυτού του πονήματος δεν είναι να δώσει απάντηση και λύση στο πρόβλημα αυτό, παρά μόνο να δώσει ένα στίγμα ως προς τη γέννηση και τη σοβαρότητά του. Χωρίς αμφιβολία, αν γινόταν και από τις δυο πλευρές να σπάσει η δυσπιστία, η πικρία και η έλλειψη κατανόησης, τότε πράγματι θα μπορούσε ευκολότερα να βρεθεί κάποια λύση.

Τίποτε όμως δεν δείχνει προς το παρόν ότι οδηγούμαστε εκεί. Εκείνο όμως που βλέπουμε και πιστεύουμε είναι ότι **το Ισραήλ είναι από τον Θεό προορισμένο να γίνει ΜΕΣΟ ΕΥΛΟΓΙΑΣ για όλη την Μέση Ανατολή και κατά συνέπεια και για όλους τους Άραβες.**